

MELİH BULUT İLE ELLİ YIL

9 Kasım, 2020, Ayşen'den DOĞUM GÜNÜ ARMAĞANI

“Özel bir gün için işbirliği isteğimi aşağıda ilginize sunuyor, olabilecek katkınız için şimdiden çok teşekkür ediyorum.

Akademisyen bir arkadaşımın görevden ayrılışı için yapılan buluşmada çalışma yaşamının farklı dönemlerini paylaşan birer kişinin ilgili kısa sunumlar yaptıklarında anlamlı bulmuştum.

Biz yapılandırılmış doğum günleri kutlaması yapmayız ama pek çok yerde enerjiyle çalıştığına şahit olduğum Melih Bulut için, 67. yaşında olacağı 9 Kasım 2020 günü, yüzyüze, benzer bir paylaşım ortamı yaratmamın hoş olacağını düşündüm.

Ne çare? Bu günler her tür buluşmayı zorlaştırdı malum. Biz Fethiye'de sağlıklı geçirmeyi umuyoruz bu günü. Haliyle, çabamı yazılı olarak sürdürmek istiyorum.

Bu çabama katılmak isterseniz, sizden beklentim, aşağıda belirttiğim özel dönemde Melih Bulut'la yaşadığınız size göre önemli olan bir durumla ilgili anıyı (eğlenceli ya da sıkıntılı) bu mektuba cevap olarak bana iletmeniz. Paylaşımınızı diğer anılarla birlikte, bir bütün halinde 9 Kasım tarihinde isminizle birlikte ona ileteceğim. Eminim, önceden haberi olmayan bu etkinlik Melih için özel bir değer taşıyacak.”

HEPSİ MELİH İÇİN, OKUL VE İŞ HAYATI ANILARI...

Dündar Çiftçioğlu, Fen Lisesi yıllarından...

Selam Sevgili Ayşen,

53 yıllık bir arkadaşlığın tabii ki birçok anısı var

Şu an bile Melih deyince hatırladığım birkaç tanesini sıralıyayım;

- Lise yıllarında hafta sonu evci çıkıp Pazar akşamüzeri servis ile Fen lisesine geri dönerdik. Melih ve ben evden erken çıkıp buluşur, hipodromda birkaç yarış seyreder sonra koşu servise yetişirdik. 16-17 yaşlarında
- Ergüden ve Melih ile beraber at sahibi olmamız (1976-1981) ve yaşadığımız anılar unutulmaz
- Gene 1970 li yıllardan birinde Ayşen-Melih-Ergüden-Dündar olarak yaptığımız gezi ve Bodrum Akyarlarda Meteoroloji kampı maceramız ve geçirdiğimiz güzel gün ve geceler hâlâ aklımda
- Hayatımın her döneminde en değerli arkadaşlarımdan biri olarak her zaman ayrı bir yeri olan sevgili Melih ve çok çok sevdiğim ve değer verdiğim sen, Ayşen'e mutlu ve sağlıklı uzun ömürler ve nice güzel yaş günleri dileklerle sizi sevgiyle kucaklıyorum.

Belgin için de aynı duygular geçerlidir. Bunu her zaman ifade etmiştir zaten

Sevgi ile kalın.

Esat Yılmaz, Hacettepe Tıp Fakültesi yıllarından, Melih Bulut

Hacettepe Tıp Fakültesi Öğrencilik Yılları

Sevgili Melih ile 1967 yılında Fen Lisesi'nde başlayan ve halen yani, 53 yıldır devam eden kardeşlik ve dostluk ilişkisinde yaşamışlıklar o kadar çok ki sadece "Hacettepe Tıp Fakültesi Öğrencilik Yılları" gibi bir ayırımı yapmak benim için zor. 50 senelik kardeşim Ayşen'in verdiği görevim gereği sadece 1970-76 anıları arasına karışmış çeşitli yaşamışlıklar olabilir.

Tüm Türkiye'de 1970-76 yılları arasındaki öğrenci yaşamı demek, meslek eğitimi yanında Hacettepe Tıp Fakültesi ayırımı yapılmaksızın bence sağ-sol çatışmaları ve her alanda demokratik-antidemokratik örgütlenmeler demektir. Dünya'da "68 Kuşağı" olarak adlandırılan bu gelişim ve değişimi ben de Melih ile beraber yaşadım. Bu genel içinde ise pek çok kimseye nasip olmayacak özeller yaşadık.

Hacettepe'de öğrenciliğimiz "Hazırlık atlayanlar" ya da "Muaflar" ayırımı nedeniyle sınıftan kopuk olarak başladı. Sanırım 13-14 kişi idik. Sınıf ile kaynaşmamız biraz zaman aldı. Okul numaralarımız da arka arkaya olunca küçük laboratuvar ve staj guruplarında da bu ayrıcalık hep devam etti. O zamanlar (Ankara) Fen Liseli olmanın bir ayrıcalığı da vardı. İlk sınıftaki FKB derslerinin çoğunu lisede okumuş idik. Ayrıca lise biyoloji hocamız dersimize giriyordu, kimya hocamızın oğlu hocamızdı. Yani kısacası Melih ile beraber sınıfın havalı bir grubuna dahildik, ya da kendimizi öyle sanıyorduk.

İlk iki yılımız boykotlar ile geçti. Henüz Hacettepe ek binalarının inşaatı devam ediyordu. Şimdiki Atatürk heykelinin olduğu yerde baraka yemekhanemiz vardı. Haftada iki gün öğrenci toplantısı olur ve 3 günlük "Boykot" kararı alınırdı. Üç gün sonra kalkacak beklentisi ile kimse memleketine gitmez, sonra tekrar boykot kararı alınırdı. Böylece bir ay hiç ders yapmadığımız süreler geçti. Bu sürede "Devrimcilik" öğrendik. Okul kıyafeti olarak "At Pazarı"ndan postal ve parkalar alındı. Duvarı sloganlar ile süslü kafeteryada çay, kahve ve sigaralar içildi. Nutuklar atıldı, nutuklar dinlendi. "Felsefenin Temel İlkeleri" kitabına kimin daha hâkim olduğu yönünde fikirsel tartışmalar oldu. Fakülte süresince bu faaliyetler azalıp çoğalarak, staj döneminde bazen hastaneden bahçedeki sağ-sol silahlı çatışmayı seyrederek devam etti. Çatışan kişilerin aynı gün beyaz önlük doktor kıyafetleri ile bazen aynı serviste hiç bir şey olmamış gibi yan yana hasta baktıklarına hayretler içinde şahit olduk.

Bu ortam da nasıl mı okuduk? Ders kitapları yoktu. Üst üste dizilince duvar görevini görecek teksirler vardı. Sınıfta ayrıca hocaların her söylediğini yazmaya çalışarak notlar tutardık. O kadar çok kısaltma işareti kullanırdık ki, bir süre sonra yaptığımız kısaltmanın ne olduğunu bulamayıp beraber çözmeye çalışırdık. Tabii ki steno diye bir şeyden haberimiz yoktu, ses kayıt cihazları da kullanımda değildi. Okul bitince bu notları temize çeker, iyi not tutanların da notlarından faydalanırdık. Notlarını teksir yapıp para kazanan arkadaşlarımız da vardı. Sınıfın çalışkan öğrencilerinden idik. Hem pratik hem de teorik olarak çok ders çalıştık. Melih ile birlikte cerrah olmak için birlikte çok düğüm atma ve acilde kesi dikme çalışması yaptık ise de Melih çocuk cerrahı oldu fakat ben kaderin bir oyunu olarak genel cerrah yerine çocuk doktoru oldum.

Okul süresince aile birlikteliğimiz devam etti. Melih bizim evin bir ferdi, ben de Bulut Ailesi'nin bir ferdi idim. Birlikte başka fakültelerde okuyan Fen Liseli arkadaşlarımız ve sınıf arkadaşlarımız ile çok zaman geçirdik. Bulut ailesi demek Toros İbrahim demektir. Kendine çok iyi bakan rahmetli İbrahim amca özenle taradığı birkaç tel saçının üzerine fötr şapkasını dikkatle giymesi ve kış-yaz soğuk suda yıkanması ile bizler arasında özel yere sahipti. Melih'in babası sayesinde Tıp Fakültesinde okurken yarış atları ile tanıştık. Eski hipodromda beraber salatalık ve piyaz yedik. Konseran isimli atımız oldu, Sadık Eliyeşil ile

beraber padok'a çıktık. Yarış kazandık, yarış kaybettik. Altılı Ganyan diye bir oyun olduğunu duymuştuk ama Ganyan, ikili, çifte bahis ve üçlü bahsin ne olduğunu da öğrendik. Tıp Fakültesinde okurken, bir yandan da hipodromda adamlığın, şikenin ve üç kağıtçılığın ne olduğu derslerini aldık. Benzer dersleri İzmir caddesi girişinde Varan Otobüs firmasının üst katındaki Taraça'da da uygulamalı olarak vardı.

Tıp Fakültesi ve Melih Bulut demek aynı zamanda Ayşen Altıntak demekti. Birlikte çok zamanımız geçti. Yedik, içtik, ders çalıştık. Her türlü hava koşulunda çok yol yürüdük. Fakat yağmur durduğu zamanlarda Ayşen-Melih ikilisinin ıslak ağaçların altına durup ağacı sallayarak ıslanmaya devam etme istekleri benim için özel anılardandır. Ayşen ile Bahçelievler'de ev komşusu olmamız ve çoğu zaman Hacettepe'ye beraber gitmemiz de Melih ile birlikteliğimize ek çimento olmuştur.

Sevgili Ayşen ve Melih kardeşlerim. İyi ki yarım asrı aşkın bir dostluğumuz var ve bu yılları beraber geçirdik. Sevgili Melih yeni yaşında tüm güzellikler seninle birlikte olsun.

Sevgi ile kal ...

Tansu Salman, Çocuk Cerrahisi asistanlık yıllarından,
MELİH ile beraber Çocuk Cerrahisi

Melih ve ben aynı Tıp Fakültesinde eğitim gördük ve Çocuk Cerrahisi uzmanlık eğitimimizi de yine aynı Üniversitede, Hacettepe'de aldık. Melih 1976 yılında Hacettepe Çocuk Cerrahisine başladığında benim de birinci sene asistanlığım bitmek üzereydi. Çok yoğun bir çalışma temposundaydık ve nöbetler çok sıklıkla. Gün aşırı... Evde olduğumuz zamandan çok hastanedeydik. Yaşamımız servis, ameliyathane, poliklinik ve acil arasında koşturmaya içinde geçiyordu. Bununla beraber keyfimiz yerindeydi... Sabah vizitelerinden sonra bölüm 36 hemşire odasındaki kahvaltıya doyum olmazdı. Yaptığımız iş ağır da olsa severek çalışıyorduk ve ekip olarak uyumumuz çok iyi idi. Hafta sonu nöbetlerde ev hasretini biraz olsun dindirebilmek için Sakarya'dan aldığımız balıkları servis mutfağında pişirir ve afiyetle yerdik. Bazen acilden çağrılınca keyfimiz yarım kalırdı.

Beraber hastanede geçirdiğimiz yılbaşı gecesini unutamıyorum. Sanırım 1980'e merhaba dediğimiz yılbaşı gecesiydi. Hastane evimiz gibi olmakla beraber ev başkaydı. O geceyi ev ortamında geçirmek istedik ve servisin büyükçe bir odasını ev şeklinde dekore ettik. Halı bile serdik yere... Evden getirdiğimiz veya aldığımız yiyeceklerle sanki evdeymiş gibi bir yılbaşı geçirdik. Eşlerimiz Ayşen ve Nuran'dan uzak olsak da benim unutmadığım nöbetlerden biri oldu.

Çocuk Cerrahisini bitirdikten sonra ben Kasımpaşa Deniz Hastanesi'ne, Melih de Gümüşsuyu Askeri Hastanesi'ne geldi. Orada da beraber bir hipospadiyas ameliyatı yapmıştık. Daha sonraki yıllarda ben İstanbul Tıp Fakültesine, Melih de Şişli Etfal Hastanesi'ne geldiğinde beraberliğimiz kopmadı. Melih muhteşem bir Çocuk Cerrahi Servisi kurdu. Asistanlarına deneysel çalışmalarda ve tezlerinde yardımcı olmak benim için büyük bir zevkti.

Melih her durumda geleceğe umutla bakan ve optimist düşünen bir insandır. Çevresindeki insanlara her zaman moral ve ilham vermiştir. Sosyal ilişkileri çok kuvvetlidir ve geniş bir çevresi vardır.

Yıllar sonra emekli olduğumuzda da yine beraberiz. Şimdi Nobel İnisiyatif ekibi olarak gençlere ışık vermeye çalışıyoruz.

Sevgili Melih'in yaş gününü kutlar, sevdikleriyle beraber, nice güzel, keyifli, sağlık dolu yıllar dilerim.

Tansu

Aynur Becerir, Hacettepe Çocuk Cerrahisi yıllarından,

Hacettepe sağlık koleji mezuniyeti sonrası, 3 Ekim 1983 yılında çocuk cerrahisi yenidoğan ünitesinde hemşire olarak 4 yıl çalışma imkânım oldu. Bu süre içerisinde çok değerli çalışma arkadaşlarım oldu. Meslek yaşantımın en unutulmaz anlarını yaşadığım Çocuk cerrahisi bölümünde çalışırken, mesleğimin ilk yılları olmasına rağmen teorik ve uygulamalar açısından çok kıymetli bilgiler edindim. Mesleğimin her aşamasında Hacettepe de öğrendiğim konuların tamamını yönetici olarak çalıştığım hastanelerde uygulama fırsatım oldu. Sistemli çalışmayı, sorunları akılcı bir şekilde çözmeyi ekip ruhun, insanları kırmadan bilgilendirerek yönetmeyi, sadece mesleki bilgiler dışında sosyal bir insan olmayı, bilginin önemini, vefalı olmayı, iyi günde kötü günde birbirimize destek olmanın önemini MELİH BULUT’tan öğrendim.

Ayrıca İstanbul’a tayin olmayı çok arzu etmeme rağmen, bir türlü tayin olamıyordum. MELİH beyin Şişli Etfal çocuk cerrahisi klinik şefi olarak atanması ile birlikte benim İstanbul’a tayin hayalimin gerçekleşmesine vesile olmuştur. MELİH bey sayesinde çok değerli çalışma arkadaşlarına sahip oldum. En önemlisi ailemle birlikte zaman geçirme imkânım oldu.

MELİH bey gücünüzü ve desteğinizi çalışma hayatımın her aşamasında hissettim, iyiki sizi tanıdım ve çalışma fırsatı buldum, sizden çok şeyler öğrendim.

DOĞUM GÜNÜNÜZ KUTLU HERŞEY GÖNLÜNÜZCE OLSUN

Aynur Ülker

Latif Abbasoğlu, Şişli Etfal Çocuk Cerrahisi Klinik yıllarından,

1984, Ankara. Sonbaharın kışa döndüğü günlerden biri. Hacettepe’de Dönem IV öğrencisiyim ve cerrahi stajındayım. On haftalık cerrahi stajının 2 haftası Çocuk Cerrahisi Anabilim Dalı’nda geçiyor. Her sabah bir öğretim üyesi ile Bölüm 34’ de vizite yapıyoruz. Perşembe günleri Akgün Hoca’nın. Hepimiz (en azından ben) viziteden 5-10 dakika önce yalapaşap hastayı hazırlamışım. Herkes sırası gelince hazırladığı hastayı hocaya anlatıyor. Sıra bana geldi ve sunuma başladım. Tabii kimseye sormadan, asistanların belli belirsiz yazıları ile hastayı anlamaya çalıştığımı, daha doğrusu anlayamadığımı Akgün Hoca fark etti ve benim için de kâbus başladı. Hoca tarafından nakavt edilmeye ramak kalmış bir boksör gibi hırpalanırken bankodan durumu fark eden bölümün çiçeği burnunda öğretim üyesi Melih Bulut (o zamanlar Melih abi) durumu fark etti de yetişip gongu çaldı.

Viziteden sonra bana “haftaya Perşembe sabahı erken gel de Akgün Hoca’nın vizitine beraber hazırlanalım” dedi. Nitekim öyle de yaptık ve Melih Bey sayesinde sorunsuz olarak hastamı sundum.

Düşünsenize tıfıl ve şaşkın bir öğrenciye el veren genç ve sevecen bir hoca. O bölümün uzmanlık hayallerini süslemesi için insanın daha başka neye ihtiyacı olabilir ki? Hiçbir şeye. Olmadı da zaten.

1988, Amasya. İlk iki TUS’da gümlemiş ama çocuk cerrahisi ihtisası hayalleri yerli yerinde. Bu sefer farklı olarak TUS’a da çalışılmış. İlk iki tercih Hacettepe ve Sami Ulus. Üçüncü sıra Şişli Etfal Çocuk Cerrahisi Kliniği. Melih abi orada ya, orayı geçen sene kurdu ya. Aslında İstanbul’da yaşama planı hiç yok o vakte kadar. Sonra Ege ve Behçet Uz.

Bingo...

Ve 1988-2020 arasında bir ansiklopediyi dolduracak kadar anı. Kimi hoca-asistan, kimi abi-kardeş, kimi arkadaş ilişkisine dair. Sevinçler, acılar, gülmeler, ağlamalar, başarılar, başarısızlıklar, destekler, paylaşımlar, hayal kırıklıkları, isyanlar, barışlar, el vermeler, kısaca hayata dair her şeyin oluşturduğu kale gibi bir dostluk.

İYİ Kİ DOĞDUNUZ MELİH BEY. İYİ Kİ HAYATIMA DOKUNDUNUZ.

Mutlu ve sağlıklı nice 9 Kasımlar dileğiyle.

Latif.

Nihat Sever, Şişli Etfal Çocuk Cerrahisi Klinik yıllarından,

Yıl 1989,güneşli ancak soğuk sayılabilecek bir Mart sabahı; 2.5 yılı mecburi hizmet,2 yılı Anesteziyoloji asistanlığı olmak üzere 4.5 yıl süren Diyarbakır serüveninden sonra, doğduğum kent olan İstanbul'a dönmüş, üstelik babamın ısrarları neticesinde seçmiş olduğum tıp eğitimimi cerrah olarak taçlandırma fırsatına sahip olmanın mutluluğu içindeydim.

Henüz yeni kurulmuş Şişli Etfal Çocuk Cerrahisi Kliniği'nin kapısından içeri girdiğimde beni bekleyen zorlukları belki de düşünmek istemiyordum. Oysa 1980 öncesi döneminin bütün olumsuzluklarının yaşandığı lise ve üniversite eğitiminin üzerine 4.5 yıl aktif eğitimden uzak kalmıştım. Mutluluk ve tedirginlik karışımı duygularla hayallerimin bile ötesinde tertemiz, düzenli ve şirin bir klinik ile karşılaştım. Sanki bir kadın eli değmiş gibiydi. Daha sonra o ellerin bazılarının sevgili Ayhan (Üçer) ablamıza ve sorumlu Aynur(Becerir) hemşire hanıma ait olduğunu öğrenecektim.

Bembeyaz önlükleri içerisinde pırıl pırıl asistanlar ve başlarında genç, dinamik, zeki bakışlı ve kendisine hoca olarak hitap edilmemesini isteyen! (Her birimiz bugün bile abi diyebilmeyi çok istesek de) Klinik Şefi Melih (Bulut) Bey vardı. Tanışma merasiminin kısa, biraz da soğuk olarak gerçekleşmesi kaygılarımın daha da artmasına neden olmuştu. Bu arada ilk hatamı, aynı gün ilk Perşembe vizitinde yaparak, eğitim hayatımı zorlaştıracığımı kısa bir süre sonra anlayacaktım! Belki kendimi bir an önce gösterebilme ama daha çok iflah olmaz iyi niyetim ile entübe edilmekte zorlanılan bir yenidoğanı entübe etmeyi teklif ederek cerrahi disiplini istemeden de olsa bozmuştum.

Artık günler benim için giderek daha zor geçmeye başlamıştı. Ancak bu arada çocuk cerrahisini, hekim olmayı, hatta sosyalleşmeyi öğrenmekteydim. Etfal Çocuk Cerrahisi gerçekten bir kliniğin ötesinde Koleji gibiydi.

Bu güzel klinikte acaba istenmiyor olabilir miydim? Bu düşünce benim ikinci bir büyük hatayı yapmama vesile oldu. Ancak bu hata belki de benim ileride çocuk cerrahı olmama neden olacaktı. Yine sarsıcı bir Perşembe vizite sonrasında Melih Bey' e ayrılmak istediğimi söylediğimde, yüzünün nasıl kızardığını, adeta gerildiğini bugün bile unutamam. Bu durum fırtına kopacak, "Oğlum Nihat sen bittin" demekti. Oysa hiç de öyle olmadı, demek ki istenmiyor değildim. Nitekim zaman zaman dağılmaya başladığımızı hissettiğinde Melih Bey sıcak yüzünü bize gösterir bizi toparlardı. Bütün bu yaşadığım zorlukların hızlandırılmış eğitimimizin bir parçası olduğunu görecektim.

Uzun yıllar sonra, Damien Chazelle tarafından Princeton High School ' un stüdyo grubundaki anılarından yola çıkılarak yazdığı Whiplash filmini izlediğimde kendimi whiplash'i çalmaya gayret eden caz bateristi Andrew, Melih Bey'i ise onun sert mizaçlı hocası Terence Fletcher (J.K. Simmons) ile özleştirmiştim...

Mesleki ve insani kariyerimdeki değerli katkılarınızdan dolayı sonsuz teşekkürler Melih Bey,

Nice yaşlara, saygılarımla....

Nihat, (Etfalliyiz)

Ayhan Üçer, Şişli Etfal Çocuk Cerrahisi Klinik yıllarından,

Merhabalar, Sayın Prof. Dr. Melih Bulut ile tanışmam Şişli Etfal hastanesi çocuk cerrahisi servisinin yeni kurulduğu zamanlara denk gelir. Bir yakınım için servise ziyarete gittiğimde kendisini ilk olarak orada tanıdım. Bana tanışmamız üzerine serviste gönüllü anne olarak çalışmam için teklifte bulundu ve ben de büyük bir heyecan ile kabul ettim. Serviste tam bir aile ortamı oluşmuş, doktoru, hemşiresi, hasta bakıcısı, temizlik görevlisi tüm çalışanlar Melih beyin önderliğinde özveri ile çalışıyorlardı. Onlar ile birlikte çalışmak o ortamda bulunmak benim için çok keyifli olacaktı. Melih beyi tanıdıkça ne kadar doğru bir karar verdiğimi daha iyi anladım. Melih bey, idealleri olan, azimli, çalışkan, ileri görüşlü ve sorunlara olumlu yaklaşan çok başarılı bir cerrah ve yöneticiydi. Kendisi ile anılarımdan birisini şöyle anlatabilirim; Yaklaşan bir 23 Nisan bayramını hastanede kalan çocuklar ile birlikte bir şenlik yaparak kutlama fikri muhteşemdi. İlk defa bir hastane servisinde Atatürk' ün çocuklara armağan ettiği bir bayram kutlanacaktı ve bu fikri rahmetli büyük sanatçımız Barış Manço' ya ilettik ve seve seve kabul etti. Şişli'de menajerinin bulunduğu bir ofisi vardı, bir binanın dördüncü katında, oraya gidip isteğimizi ona anlattım, kendisine iletmış ve kabul etmiş, çok sevindik ama geleceğine de çok inanmadık. Ve geldi... O dönemin klasik olan çocuk programı "adam olacak çocuk" ismini "İyi olacak çocuk" yaparak uyguladık. Muhteşem bir gün oldu, Hâlâ bugün çocukların yüzündeki o şaşkınlığı ve mutluluğu hatırlarım ve duygulanırım. Bu Melih beyin vizyonu ve kişiliği sayesinde o serviste yaşanan güzelliklerden sadece birisiydi, Melih beyin kıymetli eşi, sevgili dostum Ayşen Bulut benden sürpriz doğum günü planı için bir anımı anlatmamı istediğinde ilk aklıma gelen ve unutmamın mümkün olmadığı bu güzel günün anısını paylaşmak istedim. Bu vesile ile Sayın Prof. Dr. Melih Bulut'a sağlık ve mutluluk dolu nice yaşlar dilerim, saygılar.

Ayhan Üçer (Ayhan Teyze)

Ferit Bernay'dan Çocuk Sağlığı Dernek etkinlikleri.

Merhaba, Sevgili Melih Abim yeni yaşını şimdiden kutluyorum. Orada yanında da olmak isterdim. Ayşen Ablam benden çeşitli anılarımız, özellikle çocuk cerrahisi alanındaki toplantılarıyla ilgili olanlardan paylaşmamı istedi. Çok anı var tabii, Türkiye Çocuk Cerrahisi Derneği'nin ulusal toplantıları ve Kongrelerinden, ama uluslararası toplantıları anlatmak istiyorum. Unutmadığım, anlatmaktan bıkmadığım birkaç anıyı her zaman keyifle hatırlıyorum.

O yıllarda, BAPS toplantılarına katılmaya çalışıyorduk. İngiliz Uluslar Topluluğunun toplantılarına dünyaca en önemli çocuk cerrahlarının bir kısmı gelirdi ve biz çok yararlanıyorduk. O toplantılarda çok güzel şeyler yaşadık, öğrendik.

Melih Abi ile öz abinizle ne kadar çok anı biriktirseniz o kadar sıklıkta anıyı biriktirme şansım oldu. Beraber giderdik ve aynı odada beraber kalıyorduk. Çok güzel yaşadıklarımız arasından, Manchester'da bir tiyatro gecesi özel. Eski solcu rolünde, Vanessa Redgrave'in anne olarak, o yıllarda yaşanan Yugoslavya savaşına katılmak isteyen kızına engel olmak için çabasını konu alan bir oyundu bu. Çok duygulandık, Melih Abi, gidip tanışalım dedi. Gerçekten oyun sonunda görevliye kendimizi tanıttınca, ilgi gösterdiler. Önce kızı geldi, Türkiye adını duyunca "Bodrumda tatil yaptım" heyecanı ile bize sarıldı. Sonra Redgrave geldi, birlikte duygulandık, ellerimizi ellerinin içinde tuttu, Zülfü Livaneli ile arkadaşlığını anlattı, unutamam. Yine Manchester'da bir başka olay iz bıraktı. Kapanış yemeği ünlü bir Çin Restoranında oldu. Hemen bitişik restoranın Ephesus olduğunu görünce içine daldık. Bir genç kızın bekarlığa veda partisi var. Çok eğlenceli bir gece, belly dance yarışması yapıyorlar. Türkiye'deniz dediğimizde bizi jüri yaptılar. Yarışmayı kazanan Ayşe'nin asıl adının Jane olduğunu garson gizlice bize söylemişti.

Hem eğleniyor, hem de bilimsel toplantıları kaçırmamaya çalışıyorduk. Sunumlara katkı yapıyor, tartışıyorduk. Melih Abi, bildiriler için özel dikkat sarf ederdi. Bildiri sahibini görme şansı elde ettiğinde çok etkileyici olurdu bu buluşma. Türk ya da yabancı fark etmez, onlara kendi bildirileriyle ilgili değerlendirme yapmalarını sağlardı. Hem moral verirdi, hem yapıcı

olarak yol gösterirdi. Bu özelliğini şimdi gençlerle ve biliminsanlarıyla yaptığı internet toplantılarında da aynı özenle göstermeye devam ediyor. Bunların gençler üzerinde çok da etkili olduğunu düşünüyorum.

Mutlu, eğlenceli ama güçlü hissettirirdi beni Melih Abi ile beraber olmak. Hâlâ da bana güç veriyor, hep güç verdi. Güçlü karakterine ve üstün zekasına, olayları çok net şekilde okuyabilmesine defalarca şahit olduğum bir kişi. Hem bilim alanında hem de siyasi hayatta bu böyle oldu. Bu yüzden Melih Abi benim hayatımda en çok etkilendiğim insanlardan biridir. Seni çok seviyorum Melih Abi.

Etyen Mahçupyan, Yeni Demokrasi Hareketi yıllarından,
Melih için,

Başlığa Melih dedim, ama YDH içinde birçoklarının onun ismini bilmemesine şaşırmmamalı. Nitekim yıllar sonra bazı gazeteciler YDH üzerine kiminle konuşmalı diye sorduklarında Melih'in adını verdiğimde ilk kez duyuyorlardı. Çünkü Melih kısaca Doktordu ve Doktor olarak da kaldı. İlginç bir şekilde bu, onu dışardan bakanların gözünde bir miktar belirsizleştirdi, ama içerden bakan bizler için mistik bir figüre dönüştürdü.

Nitekim hareket içinde muhakkak ki bir sürü doktor vardı ama onların hepsini ismiyle hatırlıyoruz ve onlar için doktor sıfatını hiçbir şekilde kullanmıyoruz. YDH'de bir tek Doktor vardı ve zaten bir ikincisinin olması da mümkün değildi.

Yaşanmışlıkları hatırlanmak üzere aklında saklamayan benim gibi biri için bile Doktorun ne menem biri olduğuna dair birkaç anı kalmış. YDH'nın oluşması yolunda Çeliktepe'de yapılan geniş toplantı, belki de ilk izlenim olduğu için kafama kazınmış. Küçük girişimci heyetin her alandan birkaç yüz kişiyi bir araya getirdiği, isteyen herkesin çıkıp haziruna hitap edebildiği bir enerji patlamasıydı.

Heyecan yüksekti ama herkes adabını bilen şekilde siyaseti yorumlayıp, nasıl bir kimlik ve strateji içinde davranılması gerektiğini anlatmaya çalışıyordu. Derken platforma biri çıktı ve alayımızı bir güzel fırçaladı... İnsanlar yeni bir siyasi teşebbüsün coşkusunu yaşamak bir yana, bu teşebbüse nasıl geç kaldıklarına hayıflanıp utanmak zorunda kaldılar.

Böylece Doktoru tanımış olduk... Ve en önemli özelliğini de anladık. Her zaman diğer herkesten önde gidecek olan biri... Bu önde gitme hali ille de olumlu neticelere ulaşmaktan ziyade, engellenemeyen bir arayıştı. Bizlerin siyasete ilgisi rasyonel kalıplara tabiydi. Ortamın uygun olduğunu, siyasi boşluk bulunduğunu, toplumun bizim sesimizi dinlemeye hazır olduğunu düşünüyorduk. Oysa Doktor için her an ve ortam siyasete uygundu... Her an ve ortamda yapılabilecek ve yapılması gereken şeyler vardı. Aslında Doktor aramızdaki tek doğal ve halis siyasetçiydi...

Sonraki aylarda Doktora 'manyak' ve 'deli' dâhil birçok sıfatla değinildiğini duydum. Ama bu sıfatlar hayranlıkla övgü arasında bir bakışa tercümanlık ediyor ve ilave olarak bir tür ulaşılmazlık da yansıtıyordu. Çünkü gerçekten de onun yaptığını (hâlâ) hiçbirimizin yapması mümkün değil...

Günlerden bir gün Türkiye'deki siyaset panoramasını geçmişten bugüne sergileyen bir grafik sunmuştum. Toplantıdaki insanların herhalde yarısı anlayıp ne işe yarayacağını bilemediler, birkaç kişi ise anlattığımı anlamakta zorlandı. Bu konuşmalar birkaç ağızdan devam ederken Doktor sinirlenip ayağa kalktı ve eğer hafızam beni yanıltmıyorsa kapıya doğru yürüdü. Ona göre anlatılan çok açık olduğu gibi, bunun nasıl kullanılacağına dair de bir program zaten çoktan kafasında belirmişti ve idraki zayıf insanlarla daha fazla vakit kaybetmeye gerek yoktu!

Siyaset söz konusu olduğunda Doktorun ardından gidip paçasından biraz çekmek gerektiğini o zamandan bu yana biliyoruz. Çünkü siyaset onun damarlarında kendisine doğal bir akış alanı buluyor... Neyse ki hepimiz gibi az çok ihtiyarlardı da şimdi damarlarındaki kanla öğrenilmiş temkinliliği daha fazla dengelemeye çalışıyor.

Etyen

Özcan Gökçe, Yeditepe Tıp Fakültesi Hastanesi yıllarından,

Melih Ağabey Yeditepe Üniversitesi Hastanesi'nde başhekimken yardımcısı olmamı isteyerek beni çok onurlandırmıştır. Kendisinden insanları yönetmek ve yönlendirmek açısından çok şey öğrendim. İlk transplantasyon ameliyatını yaptığımda beni içtenlikle kutlaması dünyalara bedeldi. Beni suya "muk" dediğim ve kısa pantolonlu dönemlerimden beri tanıyan ağabeyimin liderliğinde bunu başarmış olmak çok anlamlıydı. Bana desteği kırk yıl kadar önce başlamıştı. Bu nedenle, Melih Ağabeyin beni çocuk cerrahisi kurtlarının elinden kurtarışının hikâyesini anlatmayı istedim.

Asistanlığımın ilk yılında gönderildiğim Pediatrik Cerrahi rotasyonunda, beni intern olarak stajımı seçmeli olarak pediatrik cerrahide yapışımdan da tanıyan Melih ağabeyim ameliyatlarda desteklemeleri için Mehmet Emin Şenocak ve Cahit Tanyel isimli iki ağabeyimi bana rehber olarak atadı. Ben masum bir çömez, onlar da uyanık kurtlar. O zamanlar nöbet parası ve maaş ile elime epey para geçiyor. Her ikisi de ilk yaptığın ameliyat çeşidine göre Pediatrik Cerrahi ekibine yemek ısmarlamam gerektiği şeklinde gerekli (ancak zorunlu olmadığım!!!) açıklamalarda bulundular. Artık ameliyat günlerinde bana soruyorlar: "Özcan hiç sünnet yaptın mı? ... Yapmadım Ağabey." cevabı üzerine bana ameliyatı yaptırıyorlar. Sonrasında hoop Yeşil Nalın'dan kebaplar, Flamingo'dan pastalar, X yerden baklavalarda şeklinde benim küçük kapitalim yavaş yavaş erimeye başlamıştı. "Özcan hiç hidrosel yaptın mı? ... Yapmadım Ağabey" Haydi Winkelman ...Ben süper cerrah, 34 ve 36. bölümler ise abad oluyor. "Özcan hiç inmemiş testis yaptın mı? ... Yapmadım Ağabey"... Haydi orşiopeksi...gelsin kebaplar... Nerdeyse yapmadığım tek ameliyat Wilms tümörü kalmıştı. Onu da Akgün Bey yaptığı için kurtulmuştum herhalde. Ayın sonuna doğru cüzdan iyice hafiflemişken, Melih Ağabey kurtların beni yok etmekte olduğunun farkına vararak, her ikisini de çağırdı ve "Yolmayın artık şu çocuğu" diyerek hayatımı ve banka hesabımı kurtardı.

Her ikinize selam ve sevgilerimi sunar, kısa süre sonunda görüşebilmeyi dilerim.

Özcan Gökçe

Dilek Mamçu

Medicana Hospital yıllarından,

MELİH BULUT HOCAM VE MEDICANA INTERNATIONAL HASTANESİ

Prof. Dr. Melih Bulut ile ilk tanışmam International Hospital'de kendisinden iş istemek için odasına girmem ile oldu. Beş dakikalık bir mülakat sonrasında beni Genel Müdür ile görüştirdi ve ertesi gün işe başladım. Bu görüşme; Melih hocamdan aldığım ilk dersimdi. Aynı zamanda sonraları çok kez beni uyardığı, "zaman yönetimi", "doğru soruları sorma", "sonuca ulaşan görüşme teknikleri" konuları için de ilk pratiğimdi... Bu hastanede çalışırken Melih hocamı daha yakından tanıdım ve insan ilişkileri konusunda hiç zorlama olmayan doğal yeteneği ile yarattığı muhteşem ortamda yıllarca keyifle çalıştım.

Medicana International Hastanesi'nin kurucu başhekimliği görevi bana verildiğinde biraz da korkarak hocamı aradım, kendisine ne kadar ihtiyacımız olduğunu anlattım. Sadece benim değil, o dönemde hocamızın yarattığı sisteme alışık olan, işini en iyi şekilde yapan ve International okulundan mezun sağlık profesyonellerinden oluşan harika bir ekibin de hocamıza ihtiyacı vardı. Sonunda hocamızı ikna ettik ve her gün 100 km den fazla yolu göze

alarak, hayallerimizi gerçekleştirmek üzere bize katılmayı kabul etti. Melih hocamdan aldığım en önemli ikinci ders; “sağlık yönetimin bir ekip işi” olduğu idi. Bilgi işleminden, Deposuna, Hasta kabulünden, İnsan Kaynaklarına, Finansından Satın almasına kadar tüm ekip üyeleri önce arkadaş olmalıydılar. Biz eski arkadaşlar, hocamızın yarattığı ekosistemde yeni arkadaşlar ile beraber gerçek bir ekip olduk. Ülkede o zamana dek açılanlar arasında en büyüğü olan Medicana International Hastanesi, işte bu ekip ve Prof. Dr. Melih Bulut’un usta yönetimi ile başarılarla doğru yola koyuldu.

Melih hocam ile çalıştığım her gün kendisinden yeni bir şey öğreniyordum. İş görüşmesinde adaya “kahve falı bakmayı bilir misin?” diye sorardı örneğin. Sonra o kişiyi unutmaz, bir gün öğle yemeğini beraber yer, kahveye çağırır ve fal baktırırdı. Fal bahaneydi.. Genel Müdür tarafından bu kadar önemsendiğini anlayan çalışan, bir başka sarılırdı işine. Veya Fenerbahçe’nin galip geldiği futbol maçlarından sonra kapısına FB atkısı asardı, her kademedeki Fenerbahçeli çalışan o gün hocanın açık kapısını çalıp maç kritiği yapabiliyordu.. Ekipteki her birey ayrı ayrı çok önemliydi, bunu hepimiz hissedebiliyorduk.

İlk hastalar için bölümde küçük bir kutlama yapardı. İlk doğan bebek, İlk Radyoterapi hastası, hepsini kutladık.. O bölümde çalışanları tanımanın ve eksikleri görmenin en güzel yolu bu bence.. Öğrenciliğimizdeki gibi saatler süren grand vizitler yapardı her hafta bizimle, Hastanedeki nerdeyse tüm odalara girer, hastalarla sohbet ederdi. Bu da hocamdan öğrendiğim bir başka önemli ders benim için. Hasta ile empati yapmanın en kolay yolunun odasına girip biraz sohbet etmek, bir ikramını almak olduğunu da hocamdan öğrendim.

Çalışanlardan biri bir hata yaptığında, ben hemen ayrıntılı olarak hatayı anlatan biraz da sert üsluplu bir eposta yazardım. Hocam benim epostamı alınca kişiyi çağırarak zannederdim. Oysa o hiç üşenmez, kalkar, kişinin yanına giderdi. İşte unutulmayacak bir başka ders .” yüz yüze halledilebilecek bir iş için asla eposta kullanma, konuş, hallet ve sonra unut, çünkü zaman değerli “ demişti bir seferinde.

Benim Medicana International hastanesinde birlikte çalıştığım Prof. Dr. Melih Bulut, tek kelime ile hepimizin hocasıdır, öğretmenidir. Ben de dahil pek çok öğrencisi olmuştur. O yüzden yıllardır her öğretmenler gününde hocamı da kutluyorum.

Sevgili Melih Hocam;

Yirmi yıldan beri sizden çok şey öğrendim, Hâlâ da öğrenmeye devam ediyorum. Tüm katkılarınız için binlerce teşekkür ediyorum. İyi ki doğdunuz ve iyi ki sizi tanıdım hocam. Doğum gününüz kutlu olsun.

Sağlıkla, keyifle, üreterek ve tüm sevdiklerinizle beraber geçireceğiniz nice yıllara. Saygılarımla.

Dilek Mamçu

Dilek Azgun, Hisar Hastanesi yıllarından,

Sevgili Melih Abi,

Ne mutlu bana ki size abi diye hitap edebiliyorum. Çalışma hayatı ile başlayan tanışıklığımız sonrasında dostluğa evrildi. Yeni yaşınızın hediyesi olarak sevgili Ayşen ablanın hazırladığı bu güzel andaçta yer alıyor olmak beni çok mutlu etti. Size sağlıklı, tüm sevdiklerinizle geçecek şahane bir yaş daha dilerim. Enerjiniz hiç bitmesin hocam.

2007 yılında İstanbul’a taşınıp Beylikdüzü Medicana Hastanesinin kuruluş projesinde çalışmaya başladığımda Medicanaya katılan sağlık sektörünün değerli hekim ve sağlık yöneticileri ile tanışma ve çalışma fırsatım olmuştu. Siz o zaman Başkent

Üniversitesinde Marmara Bölge Koordinatörü olarak çalışıyor idiniz. Sizinle tanışıklığımız o günlere dayanıyor.

İlk tanıştığımız günde sizde fark ettiğim insanları yüzünüzde sıcak bir gülümseme ile gözlerinin içine bakarak dinleyişiniz olmuştu, sizinle birlikte çalıştığımız yıllar boyunca bunun sürekliliğini hep gözlemledim. İkna gücünüzde bu humanist yaklaşımınızın çok etkili olduğunu düşünüyorum. İkna edemeyiz dediğimiz tüm hekimleri ve sağlık profesyonellerini bu tavrınızla tabiri caiz ise tavladınız Melih abi,

Sizden rol model olarak öğrendiğim şeylerin başında bu geliyor. Siz benim yönetim profesyonelliğime çok şey kattınız, bir problemle karşılaştığımda alternatif çözüm yolları bulmayı, çalışma ekiplerinde mutlaka o işte çalışan en dip personelin yer almasının faydasını, karar vermeden önce tüm tarafları dinlemeyi, networku korumanın tanıdıklarımıza zaman zaman dokunmanın iş hayatımızdaki önemini hep sizden gözlemleyerek öğrendim. Bunlar hemen aklıma gelenlerden birkaçı... Sektörün duayenleri ile çalışmak herkese nasip olmaz, ne mutlu bana şanslıyım.

Medicana sonrasında Hisar Hastanesinde çalışmaya başlayınca, yönetimin kendi içindeki dinamikleri yüzünden zorlanmıştım. Kendimi yalnız hissettiğim gibi, yapılacakları alt alta sıraladığımda listenin kabarık ve yükün bir hayli ağır olduğu da ortadaydı. Allahtan Yönetim Kurulu Başkanı Mustafa Çelik Beyde bu zorlukların farkında idi ve hemen yanı başında duayen bir danışmanı şiddetle arzu ediyordu. Yüksel Balık'ta birlikte yediğimiz tanışma yemeğinin ertesinde Mustafa Beyin gözlerindeki parlaklığı ve içindeki birlikte çalışma heyecanını dile getirmesini hiç unutamam, işte birlikte yeniden çalışma sürecimiz Hisar Hastanesinde böyle başladı. Odalarımızın kapıları karşılıklı idi. Yapılacaklar listesi kabarık ve zordu. Ancak birlikte çalışmanın gücü ile üstesinden geleceğimizi baştan biliyor ve kalbimizde hissediyorduk.

Stratejik iş geliştirme planımızda yer alan Bblok Yataklı servis Üniteleri, Pediatrik Kalp Damar Cerrahi Merkezi ve Kemik İliği Merkezini kurarak hastaların bu ünitelerde kabul ve tedavi edilmeleri sağladık, bu merkezlerde tedavi edilen hastaların ümit dualarında hep olacağız Melih abi.

Hasta kabul kapasitesini birden ikiye katlayan bu yatırımları Sağlık turizminde değerlendirmek için Mustafa beyle birlikte gittiğimiz Dubai seyahati birden aklıma geliverdi, başarılı geçen bu seyahatte, ne yazık ki iş ve zaman planlaması olmayan şoför üçümüzü de delirtmişti, hatırlar mısınız?

Afiliasyon için Karolinska Üniversitesi ile başlattığımız çalışma kurum dinamiklerinden dolayı nihayetlenmese de yine Hisar Hastanesinin tarihinde güzel bir girişim anısı olarak kalacak.

Hastane HBYS yazılımında desteğiniz olmasaydı finale yürüyemezdik. Kuruma kazandırdığınız yeni işbirlikteliklerini, pırl pırl yetenekli doktor ve yöneticileri de unutmamamız lazım..

Birlikte çalıştığımız bu süreçte başardıklarımızın hepsi emek yoğun projelerdi, ikimizin de modu bazen düşerdi, dertleşir yeniden azimle işe koyulurduk. Ta ki sonuçlanıncaya kadar.

Hisar Hastanesi tarihinde yükselme devri olarak anılan bu dönemde emeğimiz, emeğiniz çok..

helal hoş olsun, iyi ki birlikte çalışmışız, insanların gözlerine yüreklerine başka bakışlar getirmişiz, eğitmişiz, iz bırakmışız...

İş yaşantımda sizden öğrendiğim ve eğitimlerimde sıkça söylediğim bir söz oldu “Sahibinden önce ahıra girmeyeceksin “. Şimdi danışmanlık yaparken bu söz de benim anahtarım, öner ve dur!

Sağolun Melih abi bana kattıklarınız için, bana öğrettikleriniz için, sayenizde bir sürü insan tanıdım bizleri eşleştirdiniz, bu konuda hiç cimri olmadınız.

Tüm ömrünüz hep istediğiniz gibi geçsin diyor yeni yaşınızı tekrar kutluyorum.

Ayşen ablacığım, size tekrar teşekkür ediyorum.

İkinize de kucak dolusu sevgiler.

Dilek.

Murat Fırat, Sağlık Sigorta Yöneticileri Derneği yıllarından,
SASDER sürecinde Melih BULUT

Özel sağlık kurumlarında ve özel sağlık sigorta şirketlerinde çalışan bir grup arkadaş; bu alanda çalışan kişilerin yetkinliklerinin artırılması, haberleşmelerini etkin hale getirmek, gelişmeler hakkında bilgilenmelerini sağlamak ve daha önemlisi alana yeni giren kişileri süreçler, sağlık-sosyal güvenlik politikaları açısından donanımlı hale getirebilmek amacıyla bir dernek kurmanın yararlı olacağı görüşü üzerinde uzlaşmıştık. Alanda bazı yapılar olmasına karşın bu yapılar daha çok kişilerle özdeşleşmiş şekilde çalışıyordu ve bu yapının içine girme denemeleri de çok olumlu sonuç vermemişti. Bu süreç sonrasında SASDER doğdu.

SASDER kendi içinde kapalı kalmayıp hem genişlemek hem de farklı kesimlerden görüş alarak zenginleşme amacındaydı. Görüşüne başvuru alan kişilerden birisi de şüphesiz ki, özel sağlık sektörü deneyimleri nedeniyle Prof. Dr. Melih Bulut'tu.

Melih Bulut ile konuşulduğunda, bırakın görüş vermeyi, her zamanki davranış biçimiyle süreci öylesine heyecanlı bir şekilde karşıladı ki, hem uğraşanları motive etmeye hem de bu alanda uğraşmaya gönüllü olan kişilerden çok daha fazla emek/zaman harcamaya başladı. Kısa süre içinde ekibin ayrılmaz bir parçası oldu. Varlığı ekibe güven verdiği gibi onun çalışma arzusunu gören kişiler de daha çok uğraşmak durumunda kalıyordu. İlk yönetim kurulunda Melih Bulut olmamasına karşın yönetim kuruluyla aynı ve hatta bazılarından daha fazla çaba harcadığı ve görüş ürettiği söylenebilir. Gerek protokol görüşmelerinde gerekse gençlerle iletişimde aynı coşkuyu görmek mümkündü.

Yapılan kongrelerin hazırlık sürecinde pozitif enerjisi ile sürecin içinde yer aldı ve ikinci kongrenin düzenlenmesinin sorumluluğunu da üzerine alarak süreç için canla-başla uğraştı. Her kongrede biraz daha ileri gidilmesi noktasında önemli katkılar sundu. Kongre hazırlıkları yanında kongre esnasında da bir görevli, gelenleri karşılayıcı olarak adeta karşılama komitesi gibi çalıştı.

Bu süreç ve özenli, coşkulu çalışma kendisini haklı olarak SASDER başkanlığına da taşıdı. Taşıdı ama Melih Bulut'u tutabilene aşk olsun. Yürümek yetmiyor, koşmaya çalışıyordu. Sadece kendisinin koşması da olmaz, herkes onunla birlikte koşmalıydı... Gençlerle ekipler kurarak onlara koçluk yapmaktan tutun da İK yöneticileriyle toplantılar yapmaya kadar farklı aksiyonların hepsinde Melih Bulut ismi vardı. Hepsine yetebilmek Melih Bulut'a ait bir özellik işte... Toplantı yapılırken gelecek toplantı konuşulacağında veya bir program oluşturma gündeme geldiğinde, cebinden küçük bir defter çıkartır ve takvimine bakarak toplantıyı işler, kendisini programlar. Farklı illere giderek o bölge sağlık kurumları ve yetkilileriyle görüşme ve toplantılar yapma sürecinde de Melih Bulut her zaman koşturmaya hazırды. Sanırım her organizasyona da katıldı.

Ekip üyeleri kendisi kadar sivil toplum deneyimli ve enerjik olmayınca koşmaya nefesleri yetmedi ve "balata yakmaya" başladılar. Bu süreç, hiç istemesek de ayrılık yaşanmasına neden oldu. Ama bu ayrılık sadece fiziksel bir ayrılıktı. Aynı azimle destek olma sürecinden geri kalmadı. SASDER başkanı olarak farklı ortamlardaki söylemleri SASDER'i daha iddialı ve söylediklerini yerine getirmek için motive bir sivil toplum örgütü haline getirdi. Sektörlerde SASDER'in kurumsal kişiliğinin oturmasında pozitif etkisi oldu.

Enerjisini kaybetmeyen Melih BULUT, SASDER dışı yapılar için de koşturmaya hazır olarak bekliyor. Yeter ki göreve çağrılısın...

Daha yapacak çok işleri var sayın Melih BULUT'un...

Hangi ortamda bulunursa bulunsun, doğru bildiğini söylemekten geri durmaz. Kendisini ilk tanıdığım, Şişli Etfal'de yatay geçişlere karşı çıkış sürecinden veya Yeni Demokrasi Hareketi'nde de aynı yaklaşıma tanık olmuştum.

Kendisini tanımaktan her zaman için mutluluk duyduğum birisi olarak ona saygılarımı sunuyorum.

Murat FIRAT

Muhtar Çokar, Hedef Nobel İnisiyatifi yıllarından,
Sevgili Melih Abicim,

Seni Şişli Etfal hastanesinde tanıdığım günlerde bile haksız yurtdışı uzmanlık eğitimine karşı tavrın nedeniyle her pratisyen hekim gibi benim de kahramanım ve abimdin. İlişkimiz güçlendikçe ve farklı ortamlarda geliştikçe abiliğini çok daha fazla hissederek oldum.

Tansu Abi ile birlikte Nobel İnisiyatifine katılmamı istemen hayatımda en fazla onur duyduğum anlardan biri oldu. Mutlaka hatırlıyorsundur. Bahçeşehir Üniversitesi Beşiktaş Kampüsü konferanslarından birisi bilim politikası hakkındaydı. Meşhur tsunami videosunu gösterebilmek için izleyicilerden birinin laptopunu almıştık. Sen konuşmaya başladın ama ben bir türlü bilgisayarı açıp, videoyu bulup görüntüyü başlatamamıştım. Ne kadar vakit harcadım bilmiyorum. Herhalde bir yirmi dakika sürdü. Terden sıırıslıklam bir halde sonunda başardım ve sahneden inebildim. Salon hıncahınç doluydu. Sen hiç beni sıkıştırmadan, konuşmanı gayet güzel sürdürdün. Hiç gecikme olmamış gibi videoyu da gösterdin. Konferanslardan konuşunca benim aklıma hep seninle birlikte sahnedeki görüntüm geliyor. Abi sen konuşurken benim halim sessiz filmlerdeki komedyenler gibiydi. Sonrasında videoda izlediğimde sessiz biçimde çırpınıp durmuş olduğumu fark ettim.

Bu arada sen nazikçe bana eziyet vermek istemediğini söylüyorsun ama sunumları birlikte hazırlamaktan çok keyif alıyorum. Dilerim daha uzun yıllar beni ülkülerine ortak edersin. Seni çok seviyorum. Uzun bir ömür diliyorum.

Kardeşin Muhtar

Ayşen Bulut'tan:

Ben de burada bir anı paylaşıyorum: Motorlu taşıt sürücü ehliyetim öğrencilik yıllarımda tarihini taşıyor. Ancak trafikte kullanmadan 16 yıl geçmişti üzerinden. İstanbul'da Melih'in cesaretlendirmesi, biraz da zorlaması ile demeliyim, yeniden oluştu araba kullanma gündemi. Ders aldım, pratik yaptım vs. Bir Pazar günü, ilk öğretmensiz kullanmalarından biri, Vatan Caddesi'ndeki evimizden Kariye Müze Meydanı'ndaki Çınaraltı Kahvesi'ne gitmek üzere yola çıktık. Öğünçle şoförlük yapıyorum ona. Sanırım ya çok yavaş gidiyordum, ya da işaret mi vermedim bilmiyorum trafik polisi Edirnekapı dönüşünde beni durdurdu. Selamlaştık, evrakları kontrol etmek istedi polis. Ruhsat arabada tabii ama ehliyetimi yanıma almamışım! Zaten alıştığım bir şey değil ehliyetle dolaşmak çok yeniyim bu işte. Polis mazbut halimizden olacak, ne yapacağını düşünürken arabada doktor amblemini farkettiler. Doktor musunuz dedi, "evet hemen yakında, İstanbul Tıp Fakültesinde öğretim üyesiyim, kimliğim yanımda, evimiz de burada, yarın emniyete gider gösteririm, yeni kullanıyorum alışık değilim vs." anlatmaya başladım durumu şaşkınlıkla. "Peki doktor hanım" cevabını da aldım. Fakat yanımda oturan eşim polise birden parladı ve "neden görevinizi yapmıyorsunuz, doktora da ehliyetsiz araba kullanılmaz, bu alışkanlık haline gelebilir" demez mi? Polis "olur böyle şeyler beyefendi" diyerek gerginliği yatıştırmak durumunda kaldı... Yani doğruya doğru, yan tutmadan gerçeklerle olan meşguliyeti her zaman vardır.